

Bona nit, autoritats, veïns i veïnes, visitants, amics, amigues,

Jo sóc fill del Poble Sec i ho sóc en el sentit més complert de la paraula. A mi com molts de la meva generació em van parir a casa i, per tant, la meva primera glopada d'oxigen la vaig prendre en aquest barri. Això va tenir lloc al número divuit del carrer de Magallanes (ara es diu de Magalhaës) el dinou de gener del 1953. (Aquesta dada és per si faig prou mèrits ja sabeu on heu de posar la placa commemorativa). Si li afegim que al meu pare també el van parir a casa seva, al carrer Salvà entre Magalhaes i Elkano, es pot dir que sóc fill i net del Poble Sec i que mon pare i jo a més de pare i fill ja érem veïns abans que jo nasqués. Aquí em vaig criar, vaig fer amics, vaig jugar, sobre tot vaig fer això: vaig fer amics i vaig jugar. I per Sant Joan recollia mobles vells i amagava la llenya a sota la xala i protestava quan venien els "urbanos" i ens fotien el botí. També vaig anar a l'escola, una maleïda escola de nefasta memòria. I quan me'n vaig anar del Poble Sec va ser perquè ja m'havia fet un home i m'havia enamorat. Tot just arrencava la meva carrera d'actor.

Aquest és un barri d'artistes de tota mena, Artistes de varietées, musics, cantants poetes –el meu pare era pintor- actors: Serrat, Sisa, Herta Frankel, Maties Gimeno, company meu d'escola i fundador de la companyia La Tropa. De petit em fascinaven els artistes de cabaret; perquè eren uns veïns que te'ls trobaves pel carrer, tímids i silenciosos, intentant passar desapercebuts i després els veies cridaners i glamourosos maquillats –pintats com portes- prenent un cafè entre funció i funció en un bar a la vora dels teatres. El Poble Sec tenia frontera al Paral·lel i de la part del Llobregat els teatres del Paral·lel eren els nostres teatres: El Molino, el Còmic, el teatre Victòria, l'Apòlo, la bodega Apòlo i a la cantonada les atraccions. El cine Comtal que era teatre abans de ser cine i ara torna a ser teatre, el cine Nou amb la seva autèntica pantalla de Cinerama. Si creuaves la frontera, a l'altra banda del Paral·lel prenies una cervesa a la Bohèmia, a la seva terrassa amb cinema a l'aire lliure. Però la frontera que creuàvem més sovint era la muntanya. Tot Montjuïc era nostra des dels patinadors fins al Castell... La nostra infantesa allà esdevenia un paradís de matolls i arbredes, fonts i estanys, teatre Grec a l'abast de la canalla, escultures entre jardins i camins amb rierols que eren els desaigües de les barraques.

Dels amics de llavors conservo la imatge de quan érem criatures, no els veig mai: El Tomaset, el Kelenyo, del Tomaset sé alguna cosa quan em trobo la seva mare que em pregunta per la meva i se'n recorda de quan érem petits i diu que no érem pas tan dolents. Vida de barri. Vida de les arrels. És fàcil enamorar-te de la teva infantesa, però si has nascut i has viscut al Poble Sec, no només és fàcil, és inevitable, imprescindible.

Sovint torno al barri, ha canviat. Ha canviat el paisatge i també els veïns i m'agrada. M'agrada i molt. M'agrada la gent tossuda que reivindica El Molino, la gent vinguda d'arreu del món que es compromet amb el barri, la gent justa i honesta que comparteix les seves costums i arrels amb els nou vinguts i aprenen amb respecte i curiositat de les costums, arrels i esperances de la gent nova, de les noves mirades. Jo us he parlat del passat del Poble Sec, del meu passat, però del futur, del futur de tots plegats en parlareu vosaltres i aquest model de Festa Major és una excel·lent mostra d'un possible avenir; perquè és una Festa que integra, on el subjecte és la relació persona a persona i sumant un més un, la trobada de les diferents cultures. Per tant vull agrair a totes les entitats persones i personalitats, tots els agents que heu fet possible aquest programa de la Festa Major la vostra lliçó. Us agraeixo la Festa i l'honor que m'heu concedit de ser-ne el pregoner.

Autoritats, veïns, veïnes, visitants, amics, amigues, gaudiu de la Festa Major encara que comenci passada per aigua. Visca la Festa Major, visca el Poble Sec.